

BLACKOUT

**SOFIE
SAREN-
BRANT
BLACKOUT**

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare böcker:

Följeslagaren 2025

Långfredagen (med Carina Bergfeldt) 2024

Födelsedagen (med Carina Bergfeldt) 2023

Parasiten 2023

Själsfränden 2022

Skyddsängeln 2021

Munkavle 2021

Mytomanen 2020

Skamvrån 2019

Syndabocken 2018

Bakom din rygg 2017

Tiggaren 2016

Avdelning 73 2015

Visning pågår 2014

Andra andningen 2013

Vila i frid 2012

I stället för dig 2011

Vecka 36 2010

Bokförlaget
Forum

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © Sofie Sarenbrant 2026

Omslag: Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook, EU 2026

ISBN 978-91-37-16191-4

Till Kharma och Kenza

Vinden och regnet piskar i ansiktet. En högrest tall som inte kan stå emot det våldsamma vädret ger vika och landar med ett brak bara meter framför oss. Sekunder från döden. Vi springer för våra liv men snart går det inte längre.

Krafterna är på väg att sina. Foten krånglar.

Det är bara en tidsfråga innan han är ikapp.

Hällregnet kapar både sikten och hörseln men den starka överlevnadsinstinkten leder oss vidare i det okända. Viljan att klara det, vägran att ge upp. Men rädslan skapar förvirring, vi irrar runt i cirklar och skogen sluter oss i sitt förrädiska grepp.

Vi fortsätter, hela tiden med en blick över axeln.

"Vega, stanna!" Desperationen i hans röst ger motsatt effekt.

Nackbåren reser sig och pulsen rusar. Vi måste orka, lite till. Men tvivlet gnager, karvar på hoppet. Är det så här det ska sluta? Var är Bosse när han behövs som allra mest? Den iskalla insikten landar, polismannen kommer inte att kunna göra något den här gången, han är fyra timmar bort.

Mellan grenarna syns något rött och anskrämligt. Ett skjul? Eller kanske en stuga. Det finns ingen tid att tänka efter. Vi rusar dit för att ta skydd från stormen.

Och mördaren.

Dörren är olåst. En stark lukt av mögel och ruttet trä slår emot oss. Vi barrikaderar handtaget med en lös plankan som finns där inne. Lungorna väser av ansträngning när vi smyger upp för en skev trappa, som när som helst kan ge vika.

Tänderna hackar och de dyngsura kläderna smiter åt över kroppen som ett ormskinn.

Vi sjunker ner på en maläten madrass och drar en filt över benen. Utmattade och rädda. Utan ett ord knäpper vi händerna och ber till högre makter att få komma härifrån levande. Men vi binner knappt hämta andan innan en ruta krossas nedanför oss.

Instinktivt drar vi oss närmare hörnet av loftet och kurar ihop oss intill varandra. I väntan på döden.

Dag 1

FREDAG

1

Vega

Enorma tallar reser sig på båda sidor om vägen. Trafiken flyter på söderut mot Östergötland, bara fem minuter kvar till slutdestinationen. Vega Bratt har snackat oavbrutet i telefon med sina vänner under den två timmar långa bilresan från Stockholm.

Tongångarna har varit positiva. Tills nu.

Den äldre rösten i andra änden är sträv och ödesmättad. ”Jag gillar inte det här.”

Allvaret i hans tonfall fastnar som vassa pilar i huden. Hon behöver stöd, inte någon som försöker dra in nödbromsen.

Synd att hon anförtrodde sig åt fel person.

Förväntningarna på de kommande dagarna är höga, det är mycket som står på spel.

I backspegeln skymtar Vega sitt ansikte och möts av ett nytt slags skimmer i de bruna irisarna. Hon har vadat i mörker, flytt från monstren istället för att konfrontera dem. Blundat och glömt. Inte en särskilt effektiv traumabearbetning.

Ingenting i spegeln avslöjar hur hon såg ut vid den här tiden förra året. Det sönderslagna ansiktet framträder på näthinnan. Hon blinkar hårt för att bli av med de skrämmande bilderna. Läkningen tog flera månader. Men bara för att det inte syns på utsidan längre, förutom ett mindre ärr över ögonbrynet och ett större som döljs under håret, betyder det knappast att hon är hel på insidan. Det är Vega medveten om men hon orkar inte fördjupa sig i psykiska besvär.

Se framåt, inte bakåt.

”Vega, är du kvar?” frågar Bosse i andra änden.

Han som har blivit hennes viktigaste bollplank, en av få som vet vad hon gått igenom.

Varför kan han inte visa en smula entusiasm?

”Ja”, svarar hon motvilligt.

Molnen hopar sig på majhimlen och mörkret sänker sig över vägbanan. Faluröda hus sveper förbi utanför rutan, tomter med gungställningar och gräsklippare invid knuten.

”Du kunde väl ha sagt något innan du åkte?” maler han på som om han vore hennes pappa. Och även om det faktiskt är så hon ser på honom gillar hon inte hans uppförande poliströst just nu.

Vega fyller lungorna med luft. ”Jag fick veta det igår.”

Mobilen blinkar till, en ny notis:

Du och jag, för alltid.

Han hittar alltid nya sätt att kontakta henne. Hjärtmuskeln krampar och Vega råkar vrida på ratten. Bilen kränger till men hon får snabbt ordning på styrningen igen. Adrenalinet skjuter i höjden. Sekunder från att köra i diket. Hon kanske inte är så stabil som hon trott? Vägen slingrar sig som en orm men Vega håller sig på sin sida när hon får möte av en traktor. Nu är hon verkligen ute på landet.

Det är så skönt att lämna storstaden och August bakom sig.

”Jag fick precis ett nytt meddelande”, säger hon.

Bosse suckar. ”Han kommer aldrig att ge sig.”

Nej, det har Vega också insett.

August, hyllad krönikör och uttalad feminist, som vill ge en röst åt de svaga. Han, som ofta lyfter frågor om utsatta kvinnor och kritiserar psykvården.

Vega fnysar och trummar med fingrarna mot ratten.

”Du, jag måste avsluta snart”, säger hon.

”Okej, kan du åtminstone berätta vad stället heter?”

Solen letar sig fram mellan molnen och lyser upp den gula skylten vid vägrenen.

”Svartby gård”, läser Vega högt.

Hon förstår på den korta tystnaden att Bosse skriver ner namnet och kommer att kolla upp det, om hon känner honom rätt. Inte henne emot.

Den sällsynt anslående hästgården, med stora rapsfält som omringar en allé med ståtliga björkar, breder ut sig framför henne. Synen är omåttligt vacker, med den ljusgula putsade herrgårdsbyggnaden högst uppe på kullen. Och så hästarna förstås, som står och betar i hagarna på båda sidor om vägen.

Det är med blandade känslor Vega svänger in på den legendariska Carita Gyllenstjärnas gods. Barndomsidolen, dressyr-gurun. Vega hade till och med en affisch på väggen med Carita och hennes svarta hingst Paradox från OS i London 2012. Och då var Vega egentligen mer intresserad av hoppning. Men det har alltid varit något speciellt med Carita. Den slanka kvinnan med sin säregna fingertoppskänsla för hästar. Hon som gav dressyren ett ansikte i Sverige, väckte nytt intresse för sporten. När Vega såg ekipaget dansa fram på banan tappade hon andan. Carita trollband sin publik och fick till och med åskådare att röras till tårar.

Men hon har också fått människor att gråta av andra anledningar. Ryktet om att dressyrikonen är både krävande och sträng ekar i bakhuvudet. Auktoritära kvinnor har alltid skrämt Vega, hon krymper lätt ihop till ett hjälplöst barn ifall hon blir tillrättavisad. Så kan det bli när man växer upp med en kylig och kärlekslös styvmamma.

Ett påfågelöga krockar med vindrutan och fjärilen sitter som paralyserad i några sekunder innan den klipper med de vackert mönstrade vingarna och flyger iväg igen, en aning omtumlad.

”Gör inget dumt nu”, vädjar Bosse ur bilens högtalare.

Vega hajar till, hon hade helt glömt bort deras samtal.

”Jo”, svarar hon trotsigt.

Innan han hinner säga något mer tränger en skarp kvinnoröst igenom i andra änden och Bosse lägger på.

Grattis, vad roligt för dig. Ta vara på chansen nu och lycka till.

Det kunde han också ha sagt. Men det gjorde han inte.

Varför bryr hon sig?

Skit i den surgubben.

Innerst inne vet Vega att han bara vill henne väl.

Taylor Swifts "Cruel summer" ersätter den före detta polisen Bosse Bergs röst. Vega sväljer ner den beska bismaken efter telefonsamtalet. Sedan parkerar hon på gårdsplanen bredvid två andra bilar och kliver ur. Hon rättar till sin rutiga stallskjorta med knappar knäppta ända upp till nyckelbenen.

Försöker släta ut skrynklorna utan framgång.

En reslig man i trettioårsåldern kommer gående i bruna ridbyxor, T-shirt och gympaskor. Det måste vara stallchefen, Oscar Jensen, som tränar och tävlar Caritas hästar och har personalansvaret på gården. De har bara talats vid i telefon men hon har sett honom på sociala medier och vet att det snackas om den snygga tränaren från Svartby. I famnen håller han en lurvig pälsboll, som inte riktigt ser ut att fylla funktionen som vakthund.

Vega kisar mot solen som blygt kikar fram mellan molnen.

"Vad vackert det är", säger hon.

Oscar tar i hand och kramar till ordentligt. "Ja, det är fantastiskt. Välkommen till Svartby."

Hans intensiva blå ögon och det ansträngda leendet ger fler frågor än svar. Hållningen är så rak att Vega nästan uppfattar honom som avståndstagande, som om han vill backa men ändå står kvar. Han är ett halvt huvud längre än hon. Sympatisk men reserverad på samma gång.

"Tack. Och vem är det här då?" frågar hon och sträcker fram handen för att klappa den gyllenbruna hunden över den smutsiga pälsen. Men hon kommer av sig när hon ser att den saknar ett öga. Det är bara ett svart hål där det skulle ha varit.

"Pixie", svarar han och böjer nacken mot hunden så att hans mörka hårbotten framträder.

Fuskblond?

Alla har något att dölja, även hon.

Vega tänker på sin barndomsdröm, att bli elitryttare. Men modet som krävdes fanns inte där. Sedan saknades pengarna, så det hade aldrig blivit något ändå. Hon behövde en ny dröm och då låg skådespelare närmast till hands. Att gå in i en roll som förväntas av henne har hon tränat på hela barndomen. Nu står hon här, på sitt livs audition, beredd att spänna bågen och spela ut hela sitt register för att göra ett bra jobb.

Oscar drar ena handen genom sitt halvlånga hår och Vega förvånas över hur vältränade armar han har för att vara ryttare. Muskelös som en friidrottare. Han utstrålar pondus och ett betryggande lugn, precis som hon förväntar sig av en kunnig hästmänniska. Men betyder det att han också är en bra person? Vega har haft fel tidigare. Så in i helvete fel, särskilt när det gäller män. Och det var nära att kosta henne livet.

Låt dig inte luras av ett sympatiskt yttre, påminner hon sig själv.
Aldrig igen.

Tvärtom, var mer misstänksam, för du har ingen aning om vad som döljer sig under ytan.

Vega försöker suddas bort bilden av August.

Den karismatiska stallchefen granskar henne och hon ler avväpnande. Samtidigt cirkulerar en enda tanke i huvudet:

Jag kommer att svika dig.

2

Oscar

Han låter blicken vila på kvinnan framför sig. Vega ger ett yngre intryck än sina tjugoåtta år. Kanske luras han bara av det självlockiga håret som ramar in hennes nätta ansikte med de höga kindbenen. Förhoppningsvis kommer Vega fungera med de andra, trots ålderskillnaden. Det kan knappast bli värre än med Ellen. Bilderna av den unga tjejen spökar fortfarande, när hon stod som en levande död där i torpet, okontaktbar. Kalla kårar löper längs ryggraden.

Hur kunde det gå så illa? *Igen*.

Tur att Vega hade möjlighet att komma hit med så kort varsel.

Pixie trycker tassens mot hans hand, för att få uppmärksamhet.

”Oj, förlåt”, säger han och stryker henne över huvudet. ”Jag har inte glömt bort dig.”

”Är det din hund?” undrar Vega.

”Nej, det är grannen Malins”, svarar han och pekar som av reflex över den röda avlånga stallbyggnaden, bort mot skogen där hon bor. ”Fast Pixie smiter alltid hit. Det är här det händer. Hon älskar Svartby. Vill du packa ur bilen först, eller kika på omgivningarna?”

Vegas sparsamt sminkade ögon är vänliga och kontakt-sökande. Kanske har hon skinn på näsan ändå. Hela hennes uppenbarelse ger ett positivt, nästan busigt intryck. Som om hon aldrig mött några stora motgångar i livet.

”Väskorna kan vi ta sedan, jag ser mig gärna omkring.”

Hennes röst är fylld av förväntan.

Att hon jobbat i tävlingsstall i Tyskland lugnar honom, för att bara vara en glad och energisk hästtjej räcker inte långt. Man måste vara kvicktänkt, beslutsam, kunnig och självgående. Trygg och säker i all hantering. En sekunds tvekan kan vara skillnaden mellan liv och död. Hästar är flyktdjur och vad som helst kan hända när som helst, särskilt bland unghästarna.

Antingen har man det i sig, eller inte.

Dörren till kontoret som ligger i anslutning till ridhuset slår upp. Flemming Gyllenstjärna kommer ut, vad han nu hade där inne att göra. Han har ett eget kontor på herrgården som han kallar för jaktrummet. Sextioåringen stannar upp, kliar sig över det kala partiet på hjässan, och tänder en cigarett. Hoppas att han inte kommer hit, tänker Oscar, och önskan infrias. Flemmings mobil ringer och han styr mot herrgården med ovanligt stadiga steg för att vara han.

”Hur länge har du jobbat här?” undrar Vega.

”Det blir sju år till hösten.”

Oscar minns nervositeten när han satte sin fot på Svartby första gången. Kunde knappt tro att han skulle få jobba hos självaste Carita Gyllenstjärna, som inte släpper vem som helst nära inpå. Men bakom hennes hårda skal döljer sig något annat. Jäklar, vad han har fått slita för att förtjäna godsägarens förtroende. Det var betydligt lättare med dottern.

”Oj, då måste du trivas”, utbrister Vega.

Oscar blickar ut över ängarna. ”Ja, svårt att inte göra det.”

Han mer än trivs, det här är hans liv.

Svartby betyder allt för honom och han skulle hellre dö än att ge upp sin tjänst. Han lever sin dröm, har blivit som en i familjen. Även om bekymren hopar sig, vägrar han låta det påverka tillvaron. Siffror och skit ligger på Flemmings bord, tack och lov. Han sliter sitt hår för att få verksamheten att gå plus. Nu återstår bara en liten krans på den mannens huvud och det finns inte en krona över till någon hårtransplantation.

Ekonomin påverkar även Oscar förstås, särskilt om de måste skära ner på personalstyrkan. Och sälja gårdens bästa hästar. Han sväljer. Problemet är att Flemming vill sköta affärerna men aldrig lyckas få dem att gå i lås. Spekulanterna faller ifrån en efter en, som höstlöv från ett träd. De behöver framgångar på tävlingsbanan och en bra försäljning, omgående. Oscar vet hur fort det kan gå från toppen till botten.

”Tack för att du kunde komma hit så snabbt, förresten.”

”Jag var precis mellan jobb.”

Vega stryker bort en hårslinga ur ansiktet.

Han harklar sig. ”Ibland har man tur.”

En bit bort står Malin och stirrar på dem. Pixie bökar runt i hans famn, hon har upptäckt sin matte. Som vanligt går Malin klädd likt en hemlös, i sin pappas gamla skjorta och mjukis-byxorna med små hål och revor överallt.

”Är allt bra, Malin?” ropar han och släpper ner Pixie.

Vega höjer handen till en hälsning men Malin har bara ögon för sin lilla trotjänare som springer glatt mot henne.

”Kom”, säger han till Vega och sänker rösten. ”Ta det inte personligt, Malin är lite egen. Hon har inget annat att göra än att ta hand om sin hund. Båda har fritt tillträde här. De kommer och går lite som de vill. Föräldrarna var ute ur bilden när hon var tonåring. Det är en sorglig historia. Malin blev kvar ensam på gården, som ligger gömd inne i skogen.”

Vega visar inte med en min vad hon tycker. Han uppskattar att hon inte kommenterar Malins övervikt och de smutsiga kläderna. Inte heller det stripiga, flottiga håret. Vissa kan inte låta bli att säga något nedlåtande eller försöka göra sig roliga på hennes bekostnad. Men inte Vega. Hon verkar självsäker och trygg, vilket är positivt.

Så länge hon inte blir som Ellen, som snabbt började skapa intriger och konflikter.

Jag ska göra ditt liv till ett helvete.

Han sväljer ansträngt och skjuter hennes hot ifrån sig.

Nu kan hon inte längre göra någon skada. Sekretessdelen i standardkontrakten för alla anställda finns där av en anledning. Vega ska också signera ett. Kanske lika bra att börja där, tänker han, så att de får det överstökad innan det är dags att träffa hästarna.

Oscar viker av mot kontoret.

”Hur försörjer hon sig?” undrar Vega.

”Hon äger en del av skogen och arrenderar ut mark till oss, bland annat. Men nog om Malin, du kanske vill veta hur dagarna på gården ser ut?”

Han sammanfattar rutinerna och vad Vega förväntas göra, utöver det som han redan berättat i telefon:

”Mocka, även hagar. Se till att det finns vatten, sköta utsläpp och insläpp, smörja utrustning, förbereda foder och fixa med allt annat som har med hästarna att göra.”

”Ska jag reparera trasiga staket och harva också?” undrar hon.

Han gillar att hon inte frågar om ridningen direkt, som de flesta brukar vara ivriga att få veta mer om. Alla vill rida, helst hela tiden, och verkar tro att de har sökt jobb på en ridskola.

”Nej, sådant sköter Kevin, vår allt-i-allo”, förklarar han och vinkar mot den unga killen med kolsvart hår och blå arbetsoverall, som lämpligt nog kommer körande på en fyrhjuling i samma stund.

Majsolen värmer axlarna när de närmar sig kontoret. Oscar kliver in genom den högra dörren vid ridhuset, lyfter på mattan till kontoret och plockar fram nyckeln. Kanske inte världens bästa gömställe men på Svartby litar de på varandra. Nåja, kanske inte riktigt alla. Han undrar fortfarande vad Flemming gjorde här inne förut och ogillar tanken på att han rört runt bland Oscars papper. En svag pust av alkohol lämnade han också kvar i rummet, konstaterar Oscar när han gläntar på dörren.

”Slå dig ner”, säger han till Vega och går runt till andra sidan av skrivbordet i körsbärsfaner.

När Vega tar emot kontraktet faller en skugga över hennes annars så obekymrade ansikte. Den tyska referensen på Vegas

cv lovordade henne på sin brutna engelska. Oscar hade inte hört talas om det stallet förut men det fanns ingen tid att fördjupa sig i detaljer. Alla har sina styrkor och svagheter. Och han behövde någon omgående efter Ellen. Hoppas att Vega inte ska börja anmärka på saker, sådant som de skött på sitt sätt här sedan begynnelsen och vissa kan vara kritiska till.

Han önskar att hon ska funka på gården.

Det är nog bra att hon är flera år äldre än de andra i gruppen, eftersom intrigerna tättnar och konkurrensen är som ett gift. Inget som har lagt sig trots att Ellen försvann. När Oscar befordrades för fyra år sedan visste han inte att chefspositionen även innebar att vara terapeut åt de anställda.

”Det kan verka som många paragrafer. Men med tanke på alla granskningar i media och hur mycket misstro det finns i hästvärlden, är det extra viktigt att inte lämna något åt slumpen”, förklarar han, utan att Vega ställt någon fråga. Det är inte meningen att låta forcerad men han hör själv att rösten nästan är arg och han försöker få till en något mildare ton. ”Den man minst anar kan vara en ulv i fårakläder.”